

Денис Зуб

ФЕРОМОНИ

Дніпро · ЛІРА · 2022

УДК 821.161.2'06-3

З-91

Зуб Денис**З-91** Феромони. Дніпро: ЛІРА, 2022. 136 с.

ISBN 978-966-981-602-3

Вітаю.

Один з рецензентів зауважив, що дана збірка, з одного боку, вінтажна, а з іншого — сучасна. Чесно кажучи, такий дивний дисбаланс я не планував. Але чому б і ні? Адже різний настрій творів говорить про неоднозначність нашого життя. Сьогодні ти хочеш закутатися у ковдру і нікого не бачити, а завтра вже готовий до неабияких пригод! Ось так і у літературі, любий читачу. Суцільні американські гірки.

Не буду обіцяти, що наступна моя книга буде більш збалансована. Але те, що вона буде написана від душі — то вже будьте певні.

Дякую за увагу і успішних тобі пошуків гармонії у цьому житті, шановний читачу.

УДК 821.161.2'06-3

ISBN 978-966-981-602-3

© Денис Зуб, 2022

© ЛІРА, 2022

1. Майя

Очікуючи поїзд у метро, мені завжди було лячно стояти надто близько до краю платформи. А що, як мене хтось штовхне? Якийсь вилупок-офіціант, який добряче запам'ятав, коли я примудрилась не залишити йому чайові. Або бісів сусід по поверху, якого гавкіт мого песика часто доводить до сказу, хоча б йому краще перейматися тим, що у нього живіт майже до колін дістає. А йому ж не більше сорока років. Проте у кого й буде залізна мотивація турнути мене під поїзд, так це у моєї молодшої сестри Ольги, яка спить і бачить, як би зі мною поквитатися. Звести рахунки за те, що я таки змусила її покинути того скінхеда з татухами по всьому тілу. Якби ще й малюнки були гарні, та де там. А тепер Ольга реве та картає себе за поспішні дії. Дурне дитя, тільки ж вступила до коледжу, радій життю краще.

Але це ще не все. Більше за поштовх я боюся того, що сама когось штовхну. Просто на рельси. І своїє руки я тому бідоласі не подам, ні. Я, скоріше, всміхатимусь, стоячи над цим мерзотником, а якщо буде гарненьким, то може й повітряний поцілунок на прощання йому подарую. І дивитися треба прями́сінько в очі.

Та потяг уже прибув. Київська публіка разом зі мною енергійно заштовхується до вагона. Кілька секунд і потяг рушив.

* * *

Удома на мене чекає Бім, мале лихо, яке любить їсти й побільше уваги. Завести собаку було ідеєю мами, хоча зараз у це і не віриться особливо, бо сама вона тварин не надто любить.

Знімаю туплі, обіймаю свого собаку й іду до ванної кімнати, там дивлюся на відображення у дзеркалі й розумію, що це чудо, що я сьогодні нікого не вбила.

Зараз вересень. Через тиждень буде вже чотири місяці після згвалтування.

Трохи клопотань і гаряча ванна готова. Моє тіло до шиї занурюється у цілющу рідину і я закриваю очі. Згадую.

Це був цілком звичайний травневий день. Четвер. Спочатку я була на роботі, працювала тоді досить натхненно. Бути головним редактором популярного жіночого журналу — справа не з легких, проте бажання влади почало вабити мене вже з самого дитинства.

Після роботи я пішла на літературний вечір. Подібні заходи часто влаштовують київські митці. Цього разу він проходив в одному з пабів у центрі Києва. Тоді у те місце я прийшла вперше і воно мені одразу сподобалося. Неформальна атмосфера з приглушеним світлом і чудовою музикою з динаміків зробили свою справу.

Головною темою вечора була еротика. Дозволялося все. Відверті пісні, проза, поезія, навіть стриптиз.

Я виступала з поезією, в ній було багато щирих емоцій, бо писала я її ще тоді, коли була закохана і дурна. А також щаслива.

Тоді один з хлопців після сольного виступу з гітарою вирішив одразу продемонструвати глядачам свого прутня. У більшості дівчат цей перформанс викликав тоді лишень посмішки, бо своїм багатством хлопчина мало кого вразив. Якщо взагалі вразив.

Мені ж після виступу дісталися схвальні оплески, а декілька хлопців навіть підмигнули, враховуючи й того дивака з прутнем.

Пізніше, незадовго до закінчення заходу, я пішла до вбиральні по особистих потребах. У вбиральні було порожньо. Відкривши двері до однієї з кабінок, я отримала поштовх у спину. Почула, що дверцята зачинилися на засов. Після поштовху я мало не вдарилася головою об унітаз, спробувала обернутися, проте міцна рука у чорній перчатці швидко затулила мені рота. Чужинець притягнув мене спиною до себе. Я вже думала пускати

у хід кулаки, битися й пручатися, проте відчула біля своєї шиї щось холодне. Це було гостре лезо ножа, я його не бачила, але мені того було й не треба. Незнайомий голос мовив:

— Ти гарно пахнеш, сучко, але дивись мені, щоб ні звуку, або я просто приріжу тебе, а вже потім відтрахаю твій труп.

Він наказав закрити мені очі. Я вже тоді знала. Знала, що йому не потрібні мої гроші. Йому кортіло якомога швидше випорожнити накопичене зі свого члена.

Прибравши руку з мого рота, чужинець нахилив мене й різко закотив улюблену спідницю у клітинку. Він майже дістався своєї цілі. Коли він стягував з мене трусики, у мене промайнула думка, щоб голосно закричати, так голосно, як ніколи в житті. Проте це була лише думка. Спрацював інстинкт виживання, щоб йому. Я була впевнена, що за будь-який фокус він мене порішить. Й оком не мигне. Бо він був хворим покидьком, я чула це у його голосі.

— Гарна дівчинка, слухайся мене і все буде добре.

Він знову затулив мені рота рукою, лезо в іншій руці й досі було біля мого горла. Щоразу, коли він входив у мене, я згадувала того дивака з прутнем перед публікою. Чи це усе була така карма, що я й сама дозволила собі подумки поглузувати з того фріка? Можливо. Одне було ясно точно — мене гвалтує невідомий мені чоловік, а потім може просто вбити. І на допомогу сподіватися було марно.

Його пришвидшене дихання вказувало на те, що все йде добре, так, як він і спланував.

— Мені сподобалися твої віршики. Зізнаюся, я ледь не кінчив у штани під час останнього.

Після цих слів я ледь стрималася, щоб не заплакати. У дитинстві мама часто казала мені, щоб я не розмовляла на вулиці з дорослими незнайомцями. Застерігала, що вони можуть заподіяти лихо, скривдити її маленьке янголятко. З кожним рухом гвалтівника я все міцніше стискала свою сумочку обома руками.

Чужинець тримав лезо біля мого горла доти, поки не закінчив свою справу. Звук молнії, яку застібають на штанях. Ритуал ґвалтівника завершено. Не знаю чому, проте я була впевнена, що він задоволено посміхався у цей самий момент.

Я очікувала, що він скаже якусь бридоту наостанок і втече. Всупереч цьому ніяких слів не було. Я отримала добрячого удару по потилиці і відключилася.

Прийшовши до тями, я побачила перед собою двері темно-зеленого кольору. Ґвалтівник залишив мене обіпертою на одну зі стінок кабінки, спідниця виявилася так само задертою до пояса. Одна з моїх тувель лежала поруч з червоною сумочкою на підлозі.

Це було тупо, але перше, про що я подумала, це брудна підлога у вбиральні, на якій я опинилася. Ненавиджу бруд, та істина полягала в тому, що я була уся в якійсь гидоті, тій, яку не змити з себе у гарячому душі, як би ретельно я це не робила. Це було тавро зґвалтованої жінки, якою скористалися задля власного задоволення. Хотілося кричати, проте з цим було вже запізно.

2. Олеся

Я зрозуміла ще в коледжі, що сексуально мені більше подобаються дівчата. Яюсь у роздягальні після насиченого уроку фізкультури я не могла відвести очей від своєї знайомої. Як же мені тоді закортіло наблизитися і зробити з нею те, що подруги зазвичай не роблять одна з одною.

Це було важко, проте я трималася. Спочатку мені було страшно, я надто боялася осуду оточення. Мама померла ще під час мого навчання у школі. Тоді залишилися лишень ми удвох з татом.

Він тоді був дуже розгублений. Не знав, що саме має робити з підлітком, у якого настрої змінюється чи не тричі на день. А вже після смерті матусі так узагалі був пиздець. Наступні пів

року я кожного ранку зачинялася у ванній і по десять хвилин дивилася на своє відображення у дзеркалі. Намагалася побачити там, у своїх червоних від недосипу очах, хоч краплю надії. Але щоразу бачила лише розгублену синьооку школярку, яку можуть невдовзі вигнати зі школи за надто вже фіолетове волосся.

У дечому тато таки спромігся досягти успіху. Я дуже боялася, що він, звичайнісінький інженер, після втрати коханої жінки перетвориться на п'яничку. Але він втримався. Чого не скажеш про мене. Саме у той час з'явився досить тонкий, особливий зв'язок між мною та вином.

Під час шкільного випускного, у бюджетному кафе із караоке, червоне сухе тоді так вдарило мені у голову, що я ледь не дала у вбиральні своєму однокласнику.

У коледжі життя почало змінюватися на краще. Після мого прозріння щодо дівчат я почувала себе досить скутою. Але це тривало доти, поки я не побачила її у одній з лекційних аудиторій. Моє перше справжнє кохання. Софія Геннадіївна.

Викладач сучасного мистецтва. Коротка зачіска, середнього зросту, струнка, мінімум макіяжу і стильний чорний піджак з червоною спідницею та кедами.

Вона була втіленням свободи і безкомпромісності. Впевнена у собі жінка, яка не тільки знає свій предмет, а й відчуває його, живе ним.

На кожній лекції сучасного мистецтва мої очі роздягали її. Знову і знову. Але я не могла дозволити собі більше. Мені заважав її бісів сімейний стан. Статус щасливої й одруженої жінки. Її чоловіка мені не доводилося бачити, але каблучка Софії не виглядала аж такою дорогою. Проте це не означало, що вони з чоловіком не кохають одне одного.

Втім, просто сидіти й чекати довбаного дива я не могла. Потрібно було щось вирішувати.